

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **W., s.r.o.**, Z. č. X., Ž., Č., *právne zastúpeného JUDr. J., advokátom, R.*, proti žalovanému: **Mesto Prievidza**, Námestie slobody č. 14, Prievidza, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2.4.3.-02-6489-2004 zo dňa 19.3.2004, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S 111/05 - 134 zo dňa 27. augusta 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. augusta 2008, č. k. 11S 111/05 - 134 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým uznesením zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2.4.3.-02-6489-2004 zo dňa 19.3.2004. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bolo rozhodnuté o umiestnení stavby Z. na viacerých parcelách, okrem iného aj na parcele č. 3268/54 v katastrálnom území Prievidza.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, vzhľadom na nedostatok zákonných podmienok. Podľa ustanovenia § 36 ods. 4, § 42 ods. 2 Stavebného zákona možno začatie územného konania a doručenie územného rozhodnutia oznámiť verejnou vyhláškou, v odôvodnených prípadoch

aj zvlášť rozsiahlej stavby, s veľkým počtom účastníkov konania. Krajský súd konštatoval, že použitie verejnej vyhlášky pri oznámení začatia územného konania oznámenia rozhodnutia, bolo dôvodné a v súlade so stavebným zákonom a správnym poriadkom. Nesporne išlo o odôvodnený prípad zvlášť rozsiahlej stavby, vzhľadom na komplexné posúdenie charakteru stavby, jej prevádzky v stavbe, jej náročnosti, jej rozsiahlosti (na ploche 25 000 m²), významu pre región, vplyv na životné prostredie a splnená bola aj podmienka počtu účastníkov (viac než 900; keďže o veľkom počte môžeme hovoriť podľa názoru krajského súdu aj pri dvadsiatich účastníkoch). Podľa názoru krajského súdu nie je bez významu ani skutočnosť, že k povoleniu stavby došlo v osobitnom konaní – integrovanom povoľovaní, a tam konajúce správne orgány tiež použili verejnú vyhlášku a námietky žalobcu neuznali za dôvodné. Krajský súd ďalej uviedol, že pre doručovanie verejnou vyhláškou boli splnené zákonné podmienky a napadnuté rozhodnutie o umiestnení stavby nadobudlo právoplatnosť dňa 15.5.2004. V danom prípade žalobca v čase územného konania nemal k susednému pozemku a stavbe žiadne právo, nemohol byť ani účastníkom konania, a preto nebol na svojich právach ani ukrátený. Žalobca sa stal singulárnym právnym nástupcom pôvodných vlastníkov dňa 14.10.2004, a len od toho dňa nadobudol práva vlastníka v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka a tomu zodpovedajúce procesné práva.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalobca, ktorý vo svojom odvolaní namietal, že predmetné uznesenie považuje za vecne nesprávne a preto proti nemu podáva odvolanie. Namietal, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozhodnutí síce už zaoberal námietkou poukazujúcou na vady postupu žalovaného spočívajúce v spôsobe doručovania oznámenia o začatí konania a nakoniec aj Územného rozhodnutia, ale opätovne spôsobom, ktorý je vadný. Uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal z ustanovení stavebného zákona, ktoré v čase vydania Územného rozhodnutia neboli platné a účinné, vychádzal z nesprávnej premisy, problémom sa zaoberal z hľadísk, ktoré boli irelevantné a naopak podstatou konkrétnych námietok žalobcu sa vôbec nezaoberal, ale sa opätovne nekriticky stotožnil s účelovou argumentáciou žalovaného. Takýto postup súdu prvého stupňa podľa názoru žalobcu opätovne spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Nedostatočné odôvodnenie súdneho verdiktu je podľa jeho názoru porušením práva na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd. Žalobca ďalej poukázal, že súd vôbec neuvádza (nerozlišuje), ktoré skutočnosti považuje za „odôvodnený prípad“ a ktoré svedčia o tom, že ide o zvlášť rozsiahlu stavbu. Nie je teda vôbec zrejmé, ktoré skutočnosti pod aký pojem subsumovať. Krajský súd podľa názoru žalobcu odôvodňuje splnenie podmienok pre použitie verejnej vyhlášky jednak úplne irelevantnými skutočnosťami a jednak úplne vágnymi tvrdeniami. Súd prvého stupňa navyše v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. neuvádza, z akých dôkazov ním tvrdené skutočnosti vyvodil, čo tiež spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobca ďalej uviedol, že z ustanovenia § 250 ods. 5 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že singulárna sukcesia je v konaní podľa piatej časti O.s.p. prípustná, a to v lehote podľa § 250b ods. 1 O.s.p. (nakoľko napadnuté územné rozhodnutie nebolo žalobcovi a ani jeho právnenému predchodcovi procesne účinne doručené, lehota podľa § 250b ods. 1 O.s.p. ešte neuplynula). O.s.p. teda pripúšťa, aby do konania namiesto pôvodného navrhovateľa (žalobcu) vstúpil ďalší navrhovateľ (žalobca). Ak teda zákon pripúšťa, aby v dôsledku singulárnej sukcesie do konania po jeho začatí vstúpil ďalší navrhovateľ (žalobca), je zrejmé, že umožňuje, aby žalobu podal priamo ten na koho boli práva prevedené alebo na koho práva prešli pred začatím konania (a fortiori). V opačnom prípade by žalobu musel podať právny predchodca súčasne spolu s návrhom podľa § 92 ods. 2 O.s.p.; čo je absurdné. Poukázal na to, že nakoľko územné konanie nie je skončené, žalobca je stále jeho účastníkom, pretože splňa podmienky § 34 ods. 2 Stavebného zákona. Správny orgán s ním ako s účastníkom konania nekonal a nekoná, pričom územné rozhodnutie mu súčasne stále nebolo riadne a procesne účinným spôsobom doručené, a preto žalobca má postavenie aktívne legitimovanej osoby na podanie právne správnej žaloby podľa § 250 ods. 2 druhá veta O.s.p.. Napokon uviedol, že vlastníkom susedného pozemku a stavby žalobca v čase územného konania je a bol, pretože toto vzhľadom na neúčinné doručenie územného rozhodnutia právoplatne neskončilo. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj jemu predchádzajúce

konanie, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, postupom podľa O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť.

Súd z obsahu spisového materiálu zistil, že žalovaný ako príslušný stavebný úrad vydal dňa 19.3.2004 územné rozhodnutie o umiestnení stavby, ktoré sa podľa žalovaného stalo právoplatným dňa 15.5.2004. Kúpnu zmluvou č. V 2989/04 zo dňa 12.8.2004 žalobca zakúpil od manželov H. parcelu č. 3268/54 a na nej postavenú stavbu – garáž a vklad vlastníctva bol povolený dňa 14.10.2004. Žalobca žalobou podanou na súd dňa 13.9.2005 sa domáhal zrušenia územného rozhodnutia zo dňa 19.3.2004. V žalobe okrem iného namietal, že v územnom konaní správny orgán pre doručenie dôležitých písomností a územného rozhodnutia použil verejnú vyhlášku podľa § 36 ods. 4 Stavebného zákona, § 42 ods. 2 Stavebného zákona. Podľa jeho názoru pre doručovanie verejnou vyhláškou v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky. Vo svojej žalobe poukázal na jednotlivé ustanovenia Stavebného zákona § 140, § 36 ods. 1, 4, § 42 ods. 1, 2 ako aj na ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom konaní, § 26 ods. 1, 2 tohto zákona. Tvrdil, že v danom prípade nešlo o zvlášť rozsiahlu stavbu, ktorá podmienka musí byť súčasne (kumulatívne) spojená s podmienkou veľkého počtu účastníkov. Okrem toho sa musí jednať o dôvodný prípad, čo v danom prípade tiež nebolo splnené. Ďalej poukázal na to, že správny orgán sa v odôvodnení ani nepokúsil argumentovať, prečo aplikoval inštitút doručenia verejnou vyhláškou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci už pôvodne rozhodol dňa 20. júna 2007 pod č. k. 6 Sž-o-KS 100/2006, ktorým uznesením zrušil pôvodné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31. mája 2006 č. k. 11 S 111/05-62, ktorým krajský súd zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 20. júna 2007 vyslovil právny názor, že krajský súd neuviedol, a to aj napriek rozsiahlym námietkam žalobcu, ktoré uviedol vo svojej žalobe, z čoho vychádzal, keď tvrdil, že v konaní bolo preukázané, že územné konanie skončilo právoplatným rozhodnutím dňa 15.5.2004. Keďže krajský súd sa nevyporiadal s otázkou, či pre doručovanie verejnou vyhláškou predmetného Územného rozhodnutia č. 2.4.3.-02-6489-2004 zo dňa 19.3.2004 boli splnené zákonné podmienky, jeho rozhodnutie ohľadom záveru, že uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.5.2004, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Uvedenú otázku považoval najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí

za dôležitú pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci, ktorý sa stal singulárnym právnym nástupcom pôvodných vlastníkov dňa 14.10.2004, ako to už konštatoval aj krajský súd.

Krajský súd v napadnutom uznesení, ktorým konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného opätovne zastavil, vychádzal z toho, že žalobca nepreukázal, že je aktívne legitimovaný a z toho dôvodu konanie zastavil, keďže žalobu podala neoprávnená osoba (§ 250d ods. 3 O.s.p.). Vychádzal z toho, že žalobca sa stal singulárnym právnym nástupcom pôvodných vlastníkov dňa 14.10.2004, a len od toho dňa nadobudol práva vlastníka v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka a tomu nasvedčujúce a tomu zodpovedajúce procesné práva. Mal za to, že je jednoznačne preukázané, že územné konanie skončilo právoplatným rozhodnutím už dňa 15.5.2004 a v tom čase boli vlastníkami parcely č. 3268/54 aj stavby iné svojprávne osoby, ktoré v priebehu správneho konania nemali žiadne námietky a nevyužili ani právo na opravný prostriedok. Krajský súd sa však opätovne s podstatou konkrétnych námietok žalobcu nezaoberal. Najvyšší súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí vôbec neuvádza (nerozlišuje), ktoré skutočnosti považuje za odôvodnený prípad a ktoré svedčia o tom, že ide o zvlášť rozsiahlu stavbu. Nie je teda podľa názoru odvolacieho súdu vôbec zrejmé, ktoré skutočnosti, pod aký pojem subsumoval. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že krajský súd splnenie podmienok pre použitie verejnej vyhlášky odôvodňuje skutočnosťami, ktoré sú vo veci nepodstatné a navyše v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. neuvádza, z akých dôkazov uvedené skutočnosti vyvodil, čo aj podľa odvolacieho súdu spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd v zhode s odvolaním žalobcu poukazuje na to, že pokiaľ krajský súd poukázal na komplexné posúdenie charakteru stavby a prevádzky stavby, jej významu pre región a vplyv na životné prostredie, uvedené bez ďalšieho o rozsiahlosti stavby nesvedčí. Ak by to mali podľa súdu byť skutočnosti predstavujúce „odôvodnený prípad“, tak nevedno akú majú relevanciu vo vzťahu k podstate problému. Aj podľa názoru odvolacieho súdu použitie verejnej vyhlášky nemôžu odôvodňovať akékoľvek skutočnosti, ale iba také, ktoré sú relevantné. Ďalej odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že krajský súd taktiež neuviedol vo svojom rozhodnutí z čoho vychádzal v súvislosti s tým, keď poukázal na význam pre región a vplyv na životné prostredie, t. j. aký význam pre región a vplyv na životné prostredie mal súd na mysli a z čoho ich vyvodil. Pokiaľ krajský súd poukázal na náročnosť a rozsiahlosť stavby (na ploche

25 000m²), opätovne aj podľa názoru odvolacieho súdu sa nevenuje podstate problému. Náročnosť stavby je aj podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska pojmu „zvlášť rozsiahla stavba“ bezvýznamné. Zákon totiž ako podmienku použitia verejnej vyhlášky nestanovuje podmienku náročnosti stavby, v danom prípade ale to, že ide o stavbu zvlášť (mimoriadne) rozsiahlu. Nie je teda zrejmé, z čoho súd vychádza, ak tvrdí rozsiahlosť stavby a poukazuje na plochu 25 000 m², ako to vo svojom odvolaní namietal aj žalobca. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že pri aplikácii pojmu „zvlášť rozsiahla stavba“ nejde o voľné uváženie správneho orgánu, ale o výklad aplikácie právnej normy s relatívne neurčitou hypotézou. Teda inštitút voľného uváženia je potrebné odlíšiť od výkladu aplikácie určitých právnych pojmov. Tak „zvlášť rozsiahla stavba“ je neurčitým právnym pojmom resp. ustanovenia § 36 ods. 4 a § 42 ods. 2 stavebného zákona sú právnymi normami s relatívne neurčitou hypotézou. To však neznamená, že správny orgán môže postupovať ľubovoľne, ale odôvodnenie má obsahovať konkrétne a preskúmateľné dôvody, pre ktoré správny orgán určitú situáciu podriadi pod hypotézu právnej normy, ktoré právne posúdenie podlieha preskúmaniu súdom v plnom rozsahu. V tejto súvislosti mal žalovaný použitie verejnej vyhlášky v Územnom rozhodnutí odôvodniť, čo však neurobil.

Keďže žalobca sa s vyššie uvedenými skutočnosťami vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nie je teda možné dospieť k záveru, či a kedy nadobudlo vyššie uvedené Územné rozhodnutie právoplatnosť, čo je dôležité pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci, ktorý sa stal singulárnym právnym nástupcom pôvodných vlastníkov dňa 14.10.2004.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže krajský sa dôsledne neriadil právnym názorom najvyššieho súdu zo dňa 20. júna 2007 č. k. 6 Sž-o-KS 100/2006, Najvyšší súd SR opätovne zrušil s poukazom na § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.).

Súd prvého stupňa vo veci opätovne rozhodne o trovách konania vrátane náhrady trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 16. decembra 2009

JUDr. Jozef H a r g a š, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth